

KADUNUD LAMMAS

Ülle Reinsoo

Tegelased: Jeesus, liblikas, väike lammas, hunt + teised lambad. Pühapäevakooli õpetaja on jutustaja rollis.

Jeesus: MINA OLEN HEA KARJANE JA MINU LAMBAD TUNNEVAD MIND.

Lambad: KÜLL ON TÄNA IKKA TORE PÄEV! PÄIKE PAISTAB, ROHI ON NII MAITSEV! VÕIME RÕÕMSALT RINGI KEPSELDA!

KÕIGE PAREM ON IKKA SEE, ET MEIE KARJANE HOOLITSEB MEIE EEST!

Liblikas: TA MURETSEB JA JÄLGIB, ET KÕIGIL OLEKS HEA OLLA!

JUT.: Karja kõige väiksem lambake on väga uudishimulik. Ta on juba sõbraks saanud imekauni liblikaga ja tahab tema ees natukene eputada.

Väike lammas: MINA EI KARDA KEDAGI! OLEN JUBA NIIII SUUUUUR! MÄÄÄ!!

Teised lambad: POLE SA NII SUUR MIDAGI! ÄRA HOOPLE!

Karjane: TULIN TEID VAATAMA, KAS KÕIK ON HÄSTI JA OLETE IKKA RÕÕMSAD! (**Loendab lambaid.**) JA-JAA, TÄPSELT 100 LAMMAST. KÜLL TE OLETE IKKA ARMSAD!

Lambad õnnelikult: MÄÄÄ...MÄÄÄ!

JUT.: Praegu on kõik kenasti, aga metsa veerele, karja lähedale on hiilinud näljane hunt.

Hunt: UU! KÕHT ON NII TÜHI..., AMMU POLE VÄRSKET LIHA SAANUD. OI, MIS RAMMUSAD LAMBAD SIIN ON!

JUT.: Hunt tunneb tallede lõhna ja ta isu läheb järjest suuremaks. Samas märkab ta, et karjane valvab lambaid hoolega.

Hunt otsustavalt: LÄHEN MUJALE... EHK LEIAN MÕNE LOHAKAMA MEHE JA SAAN TEMA KARJAST LAMBA NAPSATA. UUU... KÜLL IKKA KÕHT ON TÜHI...

JUT.: Väike lammas on mõttesse jäänud. Tema juurde lendab imekaunis liblikas.

Liblikas: NOH, LAMBAKE, MILLELE SA MÕTLED?

Väike lammas unistavalt: MA EI TEA , MIS KAUGEMAL, PÕÕSASTE TAGA ON? SEAL POLE MA VAREM KUNAGI KÄINUD.

Liblikas: MINA TEAN, SEAL ON KA VÄGA ILUS!

Väike lammas kavalalt: LÄHEN VAATAMA, LOODAN, ET KEEGI EI MÄRKA MINU LAHKUMIST.

Liblikas: AGA SA JU EI TOHI, PEAD KARJA JUURES OLEMA!

Väike lammas: MIS SIIS! TULEN VARSTI TAGASI.

JUT.: Kaugemal on palju värsket rohtu, mida süüa; kauneid lilli, mida nuusutada, linnud laulavad rõõmsalt. Väike lammas on kõigest nii võlutud, et ei märka õhtu saabumist. Juba hämardub. Äkki taipab ta, et on eksinud ja ei leia enam tagasiteed. Peagi on täielik pimedus käes, ainult üksikud tähed säravad taevas. Õnetu ja mures talleke nutab, eksleb ringi ja kukub suurde kuristikku.

Väike lammas: AI-AI-AI! MÄÄÄÄ... APPI! AIDAKE! MA KARDAN...

JUT: Väikese lamba appihüüdu ei kuule aga keegi. Veidi enne pimedat saabumist tunneb karjane millegipärast muret.

Karjane: VAATAN ÕIGE VEELKORD OMA LAMBUKESED ÜLE. MU SÜDA ON TÄNA RAHUTU....
1,2,3,...57, 59, ...86,...99. MUL LÄKS VIST LUGEMINE SASSI! LOEN ÕIGE UUESTI.
1,2,3....55,...99. IKKA 99!

JUT.: Lambakari on paanikas, uuritakse, kes on puudu. Selgub, et väike pesamuna.

Karjane: LÄHEN TEDA OTSIMA. OLEN MURES. JUBA ON PIME, KUIDAS MA SUUDAN TEDA LEIDA?
PALVETAN, ET JUMAL MIND AITAKS (*palvetab vaiksel*).

JUT.: Ei lähegi palju aega mööda, kui karjane kuuleb haledat määgimist. Ta tunneb hädalise hääle ära!

Väike lammas: MÄÄÄ! APPI! AIDAKE! MA OLEN SIIN! MÄÄÄ!

Karjane: MA KUULEN SIND, JUBA TULEN! AITAN SU SIIT KOLEDAST KURISTIKUST VÄLJA. NII, TULE, VÕTAN SU OMA SÜLLE... KÜLL ON HEA, ET MA SU ÜLES LEIDSIN!

Väike lammas: ANNA MULLE ANDEKS! MA OLIN IKKA VÄGA RUMAL...

Karjane: JAA, KUID ÄRA ENAM NII TEE, ME KÕIK MURETSESIME SINU PÄRAST. LÄHEME NÜÜD TAGASI KARJA JUURDE.

JUT.: Teised lambad märkavad karjast koos väikese lambaga tulemas ja on väga õnnelikud ja rõõmsad.

Lambad: NAD TULEVAD! MÄÄÄÄ! MEIE HEA KARJANE LEIDIS TALLEKESE ÜLES!

JUT.: Jeesus jättis Hea Karjasena maha taeva au ja tuli siia maailma. Ta otsib eksinud inimesi nagu kadunud lambaid, et viia neid tagasi Jumala osadusse.

Jeesus: MINA OLEN HEA KARJANE. TULGE MINU JUURDE!